Îngerii
Aşa cum îi prezintă Biblia
Cuprins:
Introducere
1. Obârşia
2. Îngerii aleşi
3. Îngerii şi Domnul Iisus
4. Duhuri slujitoare
5. Îngerii şi Adunarea lui Dumnezeu
6. Îngerii căzuţi
7. Viitorul îngerilor

Introducere
Îngerii mai cunoscuţi şi mai agreaţi decât Dumnezeu

Apariţii de îngeri... În revista germană „der Spiegel" 52/2001 le-a fost dedicat un întreg articol. Deasupra era scris: „Pietoni dublu înaripaţi" Ei zboară prin magazine exotice în sunetul muzicii pop, printre cărţi, prin muzee. Îngerii sunt deja cult. Prezenţa lor parcă ar îmblânzi suferinţele crude ale vieţii cotidiene. De pe pagina articolului reiese că printre vieţuitoarele de pe pământ, aceşti „agenţi secreţi spirituali" (cum îi denumeşte lumea), prezintă un interes deosebit. În mod evident evenimentele din New York de la 11 septembrie 2001 au trezit noi interese care vizează în mod efervescent această temă. În orice caz, aşa susţine filosoful şi sociologul Jürgen Haberma, în unul din discursurile lui. El declară aducând argumente: „11 septembrie a mutat piesele de şah pe tărâm religios".

Conform unui studiu recent, din doi germani, unul crede în îngerul lui, care îndeplineşte pentru el rolul unei gărzi de corp, iar unul din zece, este convins că ar fi văzut un înger. În Dumnezeul creştinilor dimpotrivă crede numai 12% din populaţie. Cu certitudine îngerii au ajuns mai populari (mai apreciaţi) decât Dumnezeu. Pe piaţa de cărţi

a lumii există peste 250 de titluri de cărţi despre îngeri. Un exemplu este

„Enciclopedia îngerilor”, o carte de curând apărută a francezului Alix de Saint-André. El susţine că un înger poate fi recepţionat, el fiind „un angajat al cerului”, printr-un anume telefon mobil; dar adevărul este că Biblia nu este în niciun caz o carte de telefon.

Cea mai bună enciclopedie

Nu, Biblia nu este o carte de telefon. Această Carte însă este cea mai bună

„Enciclopedie”, care aduce cele mai ample informaţii despre îngeri. Există multe relatări ale oamenilor privind apariţii de îngeri. Dar ce putem spune despre acestea? Sunt ele reale sau pure imaginaţii? Fiecare istorisire are valoarea omului care o povesteşte. Şi ce este omul? Nu există nimic mai schimbător ca omul. Singurul care este mereu Acelaşi, în tot ce spune şi în tot ce face este Dumnezeu. El a comunicat oamenilor adevărul Său neschimbabil. Şi adevărul despre îngeri, ne este transmis tot de El prin Cuvântul Lui. Şi numai acest Cuvânt ne aduce argumente spre a relata lucruri care privesc experienţe cu îngeri. Îngerii fac parte din lumea nevăzută, din sfera de sus din lumea duhurilor, imperceptibilă, incredibilă pentru om... dar reală. Nu sunt vise, nici ficţiuni, nu sunt basme. Există cu siguranţă îngeri buni şi îngeri răi, duhuri bune şi duhuri rele. În cea mai reală „Enciclopedie a lui Dumnezeu” se găsesc circa 250 locuri care vorbesc despre îngeri. Nu este puţin. Acolo vom afla aşadar şi vom experimenta lucruri cu privire la apariţia, activitatea, trecutul, prezentul şi viitorul îngerilor.

Centrul

În studiul pe care îl avem la îndemână vom răsfoi în „Arhiva sfântă a lui Dumnezeu”. Nu ştiu dacă sunteţi în posesia acestei Arhive; dacă nu, puteţi să vă adresaţi cu

încredere la editura acestei cărţi. Veţi putea solicita şi primi o Biblie.

Cine doreşte să ştie despre îngeri folosind Biblia, va fi condus din ce în ce mai aproape de Domnul Iisus, Fiul lui Dumnezeu. El este Centrul Bibliei, Centrul a tot ce a creat Dumnezeu, aşadar şi Centrul lumii îngerilor. El este Centrul admiraţiei îngerilor buni, care doresc să-L cinstească permanent. El este centrul urii îngerilor răi, care urmăresc permanent să-L dezonoreze. Scoateţi-L şi dumneavoastră din centrul indiferenţei sau a urii pe care o puteţi avea faţă de El. Puneţi-L în centru, ca pe cea mai importantă Persoană şi tot ceea ce vă înconjoară va primi o veritabilă semnificaţie. Vă veţi simţi împlinit. Viaţa dumneavoastră va avea un sens, un ţel veritabil, numai atunci când Domnul Iisus este Centrul vieţii dumneavoastră. Veţi fi ai Lui şi El va fi al dumneavoastră.

Întrebări

Aveţi întrebări cu privire la Dumnezeu, la Domnul Iisus, cu privire la Biblie, la sensul vieţii dumneavoastră, cu privire la paginile acestei cărţi? Vă puteţi adresa la Editura Daniel Verlag.

Vă doresc binecuvântarea lui Dumnezeu! Ger de Koning

Middelburg, Olanda, August 2002

Traducere din limba germană – Ion Petru – august 2008

1. Obârşia
Îngerii sunt creaţi de Dumnezeu

Îngerii. Ei nu se văd. Şi totuşi ei există şi sun atât de mulţi că nu pot fi număraţi (Iov 25, 3 a). Ei există pentru că au fost creaţi de Domnul Iisus. Citim acest lucru în Coloseni 1, 16. Citim acolo şi de ce au fost creaţi. Ei au fost creaţi „pentru El”, pentru slava Lui, şi pentru ca să îl slujească pe El. El a creat îngerii pentru ca în fiecare şi

prin fiecare înger creat să facă cunoscută gloria Sa ca şi Creator. Îngerii fac parte din lumea spirituală imperceptibilă cu mintea. Ei sunt fiinţe spirituale. Ei nu sunt fiinţe din carne şi sânge, (Luca 24, 39), ci sunt fiinţe cu un corp spiritual ceresc (vezi 1. Corinteni 15, 40.44). Ei sunt „domniile şi stăpânirile" care se găsesc în „locurile cereşti" (Efeseni 3, 10).

Mulţimea nenumărată de îngeri nu a apărut prin înmulţire. Această misiune a dat-o Dumnezeu omului (soţ şi soţie) „... creşte-ţi şi înmulţiţi-vă" (Geneza 1, 28; vezi şi Faptele Apostolilor 17, 26). Dumnezeu nu a lucrat aşa cu îngerii. Îngerii nu sunt bărbat sau femeie. Ei fac parte dintr-un alt ordin al fiinţelor create, unde nu există căsătorie şi perpetuare, sau înmulţire. (Matei 22, 30; Marcu 12, 25; Luca 20, 35.36). Spre deosebire de oameni şi animale, care se înmulţesc prin fecundare, fiecare înger este creat separat de Domnul Iisus. Numărul îngerilor pe care El i-a creat nu a fost modificat de la crearea lor. Numărul minim este scris în Apocalipsa 5, 11: „... zece mii de ori zece mii şi mii de mii. Numărul îngerilor care sunt în jurul scaunului de domnie a lui Dumnezeu, însumează mai multe sute de milioane (Bineînţeles că satan şi îngerii lui nu fac parte din aceşti îngeri).

Această mulţime enormă de îngeri a fost creată de Domnul Iisus înainte ca El să creeze pământul. Când Iov vorbeşte omului despre temeliile pământului, el aminteşte pe îngerii care jubilează (Iov 38, 4 – 7): Fiii lui Dumnezeu care sunt amintiţi acolo sunt îngeri. O comparaţie cu Iov 1, 6 şi 2, 1, dovedeşte această afirmaţie.

Despărţirea sau separarea duhurilor

Între îngerii creaţi iniţial însă, după un timp s-a ajuns la o divizare sau despărţire dramatică ireparabilă. Când s-a întâmplat anume aceasta, nu se poate preciza cu exactitate. Putem însă constata, care a fost cauza, acestei drame şi cine a avut această iniţiativă.

În Ezechiel 28, 12 – 19 se spune ceva despre

împăratul Tirului. Este de netrecut cu vederea că, aceste cuvinte au la bază o dublă semnificaţie. În spatele împăratului Tirului, din versetul 14, se ascunde, un personaj, care este numit „heruvim ocrotitor” Un heruvim este un înger care este preocupat în mod deosebit de gloria şi dreptatea lui Dumnezeu (Geneza 3, 24; Ezechiel 10). Din descrierea acestui heruvim ocrotitor, reiese că el avea o poziţie deosebită şi calităţi deosebite. El avea „aripile întinse”, ceea ce accentuează aspectul ocrotirii şi a pazei (compară cu Exod 25, 18 – 22; 1 Împăraţi 6, 23 – 35). Dumnezeu dăduse acestui arhanghel un loc în imediata Sa apropiere, pe

„Muntele Său cel sfânt”. El umbla în mijlocul „pietrelor scânteietoare” El era într-un mediu aşa-zis „al casei”, unde sfinţenia lui Dumnezeu mistuie toate păcatele („Sfinţenie scânteietoare ca focul”) şi unde gloria lui Dumnezeu este reflectată de toţi („pietre”) Nimic nu ieşea la iveală că acest personaj aşezat într-o poziţie atât de înaltă, acest înger privilegiat, ar fi putut fi nemulţumit. Nu i se putea reproşa nimic şi nu i s-a reproşat nimic din ziua în care a fost creat „până…”

Cu acest „până”, este introdusă o tragedie fără egal. Toată supremaţia acestui heruvim s-a prăbuşit dintr-odată: „până ce s-a găsit în tine nelegiuire” Această constatare nu putea să o facă decât Dumnezeu căci: nicio făptură (deci nici îngerii) nu este ascunsă de El, ci totul este gol şi descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face (Evrei 4, 13). În afară totul părea neschimbat. Dar Dumnezeu cunoştea ce era în acest arhanghel. Dumnezeu vedea nelegiuirea şi a scos la iveală cauza.

Aici este cazul îngerului cu cel mai înalt rang, aici deci începe existenţa satanei, aici apare păcatul. Astfel a început despărţirea duhurilor. Prăpastia, care rămâne pentru veşnicie, este o realitate. Pentru om însă, mulţumim lui Dumnezeu, a fost aşezat un pod peste această prăpastie. Domnul Iisus Hristos a murit pe cruce, pentru oricine se întoarce: „de la întuneric la lumină, şi de sub puterea satanei la Dumnezeu; ca să primească prin

credinţa în Mine (deci în Domnul Iisus) iertare de păcate şi moştenirea împreună cu cei sfinţiţi". (Faptele Apostolilor 26, 18).

Cauza dramei

Cum s-a făcut că a putut să germineze în acest înger atât de privilegiat o astfel de nelegiuire? El a ignorat pe Dumnezeu şi s-a umplut de propria lui importanţă. A devenit mândru de propria lui frumuseţe (Ezechiel 28, 16.17). Dumnezeu nu putea admite acest lucru. El a aplicat sentinţa Sa.

Isaia vorbeşte în capitolul 14, 12 – 15 despre acelaşi deznodământ: „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ tu biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi şedea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt". Dar ai fost aruncat în locuinţa morţilor, în adâncimile mormântului!

De aici reiese clar, ce a făcut ca acest arhanghel să devină satana. El voia să fie egal cu Dumnezeu. Biblia numeşte acest păcat mândrie. Această aroganţă l-a tras la cădere pe acest înger. Mândria este totdeauna înaintea căderii şi în cazul oamenilor. Mândria este mai mult decât a vrea să fii mai sus decât eşti, ea este dorinţa de a urca mai sus de poziţia pe care ai primit-o. Pavel sfătuieşte, că dacă cineva doreşte să fie episcop în Casa lui Dumnezeu, nu trebuie să fie întors de curând la Dumnezeu: „... ca nu cumva să se îngâmfe şi să cadă în osânda diavolului" (1. Timotei 3, 6). Aceasta înseamnă, să se mândrească ca şi diavolul şi să cadă sub osânda pedepsei lui Dumnezeu.

De la căderea sa, satana a devenit potrivnicul fără cruţare a lui Dumnezeu. Numele

„Satan", înseamnă „potrivnic". Dar în lupta sa nesăbuită nu este singur. El şi-a necinstit poziţia lui înaltă şi prin aceea că a atras de partea lui, la revoltă împotriva

lui Dumnezeu, mulţi îngeri. În Matei 25, 41, citim despre „focul veşnic, care a fost pregătit diavolului şi îngerilor săi” şi în Apocalipsa 12, 9, citim despre satan şi îngerii săi. Aceşti îngeri s-au dat de partea lui. Ei sunt cunoscuţi şi sub denumirea de „demoni”. Dumnezeu s-a îngrijit ca nu toţi îngerii să fie seduşi de satan. Sutele de milioane de îngeri din Apocalipsa 5, 11, au rămas pe poziţia lor. Ei sunt denumiţi în mod semnificativ „îngeri aleşi” (1 Timotei 5, 21). Dumnezeu i-a ales ca să-l fie Lui credincioşi. Ei îndeplinesc cu corectitudine mai departe sarcinile pentru care au fost creaţi.

Asupra acestor „îngeri aleşi” ne vom îndrepta mai întâi atenţia, apoi vom privi şi asupra activităţii şi sfârşitul lui satan şi a demonilor lui.

2. Îngeri aleşi

Ordine şi ranguri

Putem recunoaşte în lumea îngerilor diferite ranguri şi ordine. Cum s-a mai spus, cuvântul „înger” apare în Biblie mai mult de 250 de ori. O denumire specială este aceea de „Înger al Domnului”. Pe lângă aceasta, mai întâlnim scris despre heruvimi, serafimi, arhangheli, tronuri, domnii, stăpâniri, puteri.

Vom schiţa în mare ceea ce spune Biblia despre fiecare.

Îngerul Domnului

Când se foloseşte această exprimare deosebită, deseori este vorba despre Domnul Iisus. Este vorba apoi despre o aşa numită „teofanie”, aceasta fiind o formă a apariţiei lui Dumnezeu. Peste tot unde se descoperă Dumnezeu, El o face în Domnul Iisus. Deoarece Domnul Iisus, nu se „descoperise în Vechiul Testament încă în trup”, (1 Timotei 3, 16) – El apare în Vechiul Testament în statura (înfăţişarea) unui înger. Ceea ce este demn de

remarcat este referirea în context pentru a vedea clar, dacă este vorba de apariţia lui Dumnezeu sau al unui înger – ca toţi ceilalţi îngeri. Aşa se aminteşte în Geneza 16, 7 – 14 denumirea „Îngerul Domnului”. Contextul scoate clar la iveală că acolo este vorba de Domnul Iisus (versetul 10, 13).

Domnul în Vechiul Testament este Domnul Iisus. Aceasta se vede clar dintr-o comparaţie între Isaia 6, 1 – 5 şi Ioan 12, 37 – 41: Ceea ce este scris în Isaia 6, 1 – 5, este în legătură strânsă cu Ioan 12, 37 – 41; deci în legătură cu Domnul Iisus. Când este vorba aşadar despre Îngerul Domnului – este vorba de apariţia vechi-testamentală a Domnului Iisus. Chiar şi în Geneza 22.15, 16, Îngerul Domnului se dovedeşte a fi Domnul Iisus.

Heruvimi

Heruvimii sunt identificaţi de mai multe ori cu tronul lui Dumnezeu (Psalmul 80, 1; Psalmul 99, 1; Isaia 37, 16) sau sunt în legătură cu acesta (Ezechiel 10, 1). Un tron semnifică cârmuirea şi exercitarea dreptăţii. Aceasta se vede deja, când se aminteşte prima dată în Biblie în Geneza 3, 24. Acolo heruvimii au misiunea să apere decizia dreaptă dată de Dumnezeu asupra omului căzut în păcat: Ei au fost puşi de Dumnezeu ca să stea la răsăritul grădinii Edenului şi să învârtească o sabie învăpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieţii.

Heruvimii sunt prezenţi şi în cortul întâlnirii, în locuinţa lui Dumnezeu, în mijlocul poporului său Israel în pustiu: ei sunt brodaţi pe perdeaua care separă accesul în Sfânta Sfintelor (Exod 26, 31). Ei păzesc accesul la Dumnezeu, pentru ca cei păcătoşi să nu intre la El.

Dumnezeu nu poate niciodată intra în legătură cu păcatul. În spatele perdelei pe chivot, tronează Dumnezeu între heruvimi (Exod 25, 22).

Serafimi

Singurul loc unde sunt amintite aceste făpturi este Isaia 6, 2 – 7. După semnificaţia numelui lor, ei sunt „făpturi de foc”, îngeri de foc. Ei depun o mărturie clară despre sfinţenia lui Dumnezeu, strigând unul către altul: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Dumnezeul oştirilor!” La fel ca şi heruvimii, serafimii sunt în legătură cu tronul lui Dumnezeu. La fel ca şi heruvimii ei au de asemenea aripi. Deosebirea între serafimi şi heruvimi pare a consta în faptul că serafimii sunt îngeri care aduc mereu slavă lui Dumnezeu, fiind umpluţi de slava lui Dumnezeu, în timp ce heruvimii sunt îngeri care ne vorbesc mai mult despre principiile lui Dumnezeu în cârmuire pe pământ.

Arhangheli

În Biblie se vorbeşte numai de două ori despre un arhanghel. Respectiv în 1 Tesalonicieni 4, 16 şi Iuda 9. În primul loc apare cuvântul „arhanghel”; în al doilea loc se spune numele arhanghelului: arhanghelul Mihail. Pe lângă Mihail, în Biblie un singur înger este spus pe nume, Îngerul Gavril (Luca 1, 26 vezi şi versetul 19, Daniel 8, 16; 9, 21). Numai Mihail este aşadar consemnat ca arhanghel. Gavril nu. Tradiţia bisericească vorbeşte despre şapte arhangheli. Această interpretare este bazată pe locul din Apocalipsa 8, 2, unde este scris despre cei „şapte îngeri” care stau înaintea lui Dumnezeu. Pe lângă cele două nume, circulă aşadar în traducerea bisericească, încă cinci nume respectiv: Rafael, Uriel, Raguel, Reniel, şi Raziel. Dar în acest sens nu există niciun fel de argument biblic, aceste nume nefiind scrise în Biblie. De aceea putem lăsa de o parte pe aşa-zişii arhangheli, considerându-i pure invenţii. Singura sursă credibilă, deci demnă de încredere în preocuparea cu îngerii, este Biblia.

Despre Mihail, după o cercetare mai atentă, devine clar, numele lui este amintit încă în Daniel 10, 13; 12, 1 şi Apocalipsa 12, 7. În aceste locuri el este arătat totdeauna ca adversar al lui satan. Semnificaţia numelui său (Mihail = „Cine este ca Dumnezeu?”) atestă că el este potrivit ca unealtă îndreptată împotriva lui satan. Satan este cel care

voia să fie ca Dumnezeu (Isaia 14, 14). Bineînţeles nimeni nu este ca Dumnezeu (Isaia 40, 25; Ieremia 10, 6, 7; 49, 19; 50, 44). Interesantă este şi relaţia care pare a exista între Mihail şi Israel. De fiecare dată când se vorbeşte despre acest arhanghel, ceea ce se întâmplă este în legătură cu acest popor.

Tronuri – Domnii – Stăpâniri – Puteri – Forţe

Aceste denumiri se referă de asemenea la îngeri, (de exemplu Efeseni 6, 12; Coloseni 1, 16; 1 Petru 3, 22) Vedem de exemplu în Efeseni 6, 12 că se realizează un contrast clar între lucruri văzute (carne şi sânge) şi lucruri nevăzute (puteri spirituale – în locurile cereşti).

Este greu de spus în ce constă deosebirea. Eu în niciun caz nu sunt în stare să fac vreo precizare în acest sens. Este posibil ca felul în care sunt ei denumiţi, să diferenţieze un grad înalt de organizare în lumea îngerilor. Ce este cel mai important, este că aceste puteri, sunt create de Domnul Iisus Hristos şi ele Îi sunt supuse Lui.

Îngeri din mulţimea de îngeri

Au mai rămas îngerii „normali – din mulţimea de „îngeri”. Cuvântul „înger înseamnă

„Sol, aducător de veşti, trimis”. Poate fi vorba de un sol ceresc sau un sol omenesc.

„Înger” cu semnificaţia de sol omenesc se găseşte în Hagai 1, 13; Maleahi 2, 7 şi Apocalipsa 1, 20.

Îngerii nu sunt făpturi veşnice (care sunt din veşnicia fără început), ei sunt creaţi. Desigur ei vor continua să existe de fapt în veşnicie. Ei au o personalitate proprie. Ei au de asemenea o voinţă. (De aceea satan va fi judecat personal pentru revolta sa împotriva lui Dumnezeu, la fel ca şi toţi îngerii care l-au urmat). Îngerii sunt dotaţi cu inteligenţă, cu înţelepciune (2 Samuel 14, 17, 20). Mihail în timp ce se lupta cu satan, pentru trupul lui Moise, a exprimat o convingere personală şi a tras o concluzie: „El

nu a îndrăznit să rostească împotriva lui, o judecată de ocară, ci doar a zis Domnul să te mustre!" (Iuda 9). Această comportare înţeleaptă o găsim şi la Gavril în dialogul său cu Zaharia (Luca 1, 11 – 21): „El aplică lui Zaharia o pedeapsă pentru că acesta nu crezuse cuvintele lui (cuvintele mele – Îngerului Gavril)".

Îngerii au de asemenea sentimente. Ei au strigat de bucurie la revelaţie (Iov 38, 4 – 7). Domnul Iisus spune în pilda Sa despre banul pierdut: „Tot astfel vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăieşte" (Luca 15, 10). Aici este vorba de bucuria lui Dumnezeu care este adeverită de îngeri. Nu este deci un exemplu de urmat pentru cei care devin o făptură nouă, să strige de bucurie, participând la bucuria lui Dumnezeu (2 Corinteni 5, 17)?

Alte însuşiri

Îngerii sunt aşadar personalităţi, Ei posedă voinţă, înţelepciune, inteligenţă şi sentimente. Ei nu sunt aşa cum sunt pictaţi în toate tablourile, acele figuri drăgălaşe care plutesc stând culcaţi pe nori şi cântă din harfe. În afară de heruvimi şi serafimi nu găsim nicăieri că îngeri ar avea aripi. Ei sunt denumiţi măreţi în putere (Psalmul 103, 20). Expresii precum „stăpâniri şi puteri" (1 Petru 3, 22) şi un înger puternic (Apocalipsa 18.

21) – subliniază acest lucru.

Ei sunt făpturi la a căror apariţie oamenii se înfricoşează. Celor credincioşi cărora vor să li se adreseze, ei o fac începând prin a le spune ceva care să îi liniştească (Luca 1, 13.30; 2, 10; Matei 28, 2 – 5).

O altă însuşire importantă a îngerilor este ascultarea. Ei fac fără şovăială tot ceea ce le cere Dumnezeu. Ei sunt împlinitori ai poruncilor Lui, ascultători ai glasului cuvintelor Lui (Psalmul 103, 20). În ceruri ei fac voia Tatălui care este în ceruri (Matei 6, 10). Ei sunt slujitori, împlinitori ai bunei plăceri a lui Dumnezeu (Psalmul 1 103, 21). Cuvântul

„Slujitor” reflectă ascultarea lor excepţională. În Evrei 1.7, ei sunt denumiţi „slujitori” şi ceva mai târziu, în versetul 14 „duhuri slujitoare”.

3. Îngerii şi Domnul Iisus

Omagiem pe îngeri?

În Evrei capitolul 1, autorul prezintă în versetele 5 – 14, o comparaţie unică a Domnului Iisus cu îngerii.

În şapte citate din Vechiul Testament este dovedită superioritatea incontestabilă a Domnului Iisus asupra îngerilor. Aceasta era necesar pentru că iudeii dădeau o cinste exagerată îngerilor. Aceştia se rugau la îngeri (Coloseni 2, 18). Este exact ceea ce un înger, nu voia şi nu accepta. Îngerii refuză să primească închinarea din partea oamenilor (Apocalipsa 19, 10; 20, 9). Ei se numesc pe ei înşişi, împreună robi, cu toţi oamenii care ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, ei stau pe acelaşi teren ca şi robii; ca acei oameni care de asemenea fiind slujitori, refuză orice fel de apreciere sau laudă, din partea celorlalţi oameni (Faptele Apostolilor 10, 25.26; 14, 15). Nu este permis să te închini nici unei făpturi, numai Dumnezeu are acest drept.

Îngerii şi Iudaismul

Autorul Epistolei către Evrei prezintă această comparaţie, pentru că, destinatarii credincioşi ai epistolei, puteau fi greu izbăviţi de învechitul sistem iudaic. Acest sistem, datorită venirii Domnului Iisus Hristos, a jertfei Sale şi a înălţării Sale la cer, era învechit şi aproape de pieire, aşa cum se spune în Evrei 8.13. Îngerii formau de fapt o parte componentă din sistemul iudaic. Ei erau chiar cei care participaseră la întemeierea acestui sistem: prin ei fusese dată legea poporului (Faptele Apostolilor 7, 53; Galateni 3, 19; Evrei 2, 2). Chiar şi Domnul (JAHWE) în Vechiul Testament apărea în statura (înfăţişarea) unui înger, a Îngerului Domnului (aşa cum am văzut mai sus).

Din aceste motive, îngerii în imaginaţia iudeilor aveau după Dumnezeu cea mai înaltă poziţie în univers. Ei erau soli aleşi (predestinaţi) Voii dumnezeieşti. În acest loc din Cuvânt se explica iudeilor, care aveau o astfel de mentalitate, că o Persoană dumnezeiască trebuia să devină Om. Pentru ei un om avea un rang mult mai inferior decât un înger. Şi de fapt Ioan avea dreptate. Totdeauna Ioan voia să se închine unui înger (Apocalipsa 19, 10; 22, 8.9). Dar, aşa cum spune autorul Epistolei către Evrei, Domnul Iisus Hristos a primit o poziţie, care este mult mai înaltă decât îngerii.

Domnul Iisus mult mai presus decât îngerii

În mod nemijlocit, autorul Epistolei către Evrei îşi începe comparaţia spunând despre Domnul Iisus Hristos: „... a şezut la dreapta măririi în locurile preaînalte, ajungând cu atât mai pe sus de îngeri, cu cât a moştenit un Nume mult mai minunat decât al lor (Evrei 1, 3.4)”. Domnul Iisus are ca moştenire unică excepţională un Nume, care depăşeşte cu mult pe cel al îngerilor.

Îngerii nu sunt fii născuţi din Dumnezeu, dar fiind creaţi de El, sunt numiţi „fiii lui Dumnezeu”.

1. Evrei 1, 5 a: Numai Domnului Iisus i-a fost spus de Dumnezeu, că El este Fiul. Niciodată Dumnezeu nu a spus personal vreunui înger acest lucru. Îngerii sunt de fapt numiţi (la plural, toţi) „fiii lui Dumnezeu” (Geneza 6.2; Iov 1.6), dar referirea aceasta este în sensul de făpturi create de Dumnezeu. Aşa este numit şi Adam, fiu al lui Dumnezeu (Luca 3.38). Un înger este în legătură cu Dumnezeu ca şi creatură cu Creatorul Său.

Îngerii nu au o relaţie personală cu Dumnezeu-Tatăl

2. Evrei 1, 5 b: Aici este accentuată relaţia personală

a Tatălui cu Fiul Său (Domnul Iisus Hristos). Tatăl depune mărturie despre această relaţie spunând: „Tu eşti Fiul meu preaiubit, în Tine mi-am găsit plăcerea” (Luca 3.22). Chiar faţă de cel mai înalt înger nu există o astfel de dovadă a relaţiei în Biblie.

Ei se închină Domnului Iisus

3. Evrei 1, 6: Închinarea se adresează numai unei singure Persoane dumnezeieşti.

„Toţi” îngerii sunt preocupaţi cu aceasta, nu numai unii. Ei sunt denumiţi „îngerii lui Dumnezeu”. Aceasta explică faptul că aceste creaturi sunt foarte apropiate Domnului Iisus. Este de remarcat faptul că ei sunt uneltele puterii şi cârmuirii Lui. Dar cât de privilegiaţi pot fi ei! „Ei s-au închinat Celui întâi Născut, la intrarea Lui în lume. De aceea au strigat de bucurie la naşterea Sa (Luca 2.13).

Făcuţi vânturi şi flăcări de foc

4. Evrei 1, 7: „Îngerii sunt făcuţi ceva şi anume vânturi (duhuri) şi flăcări de foc”. Fiul dimpotrivă nu este făcut altceva, El este Fiu, în timp ce îngerii sunt comparaţi cu forţele elementare, respectiv vânt şi foc. Solii, aceste făpturi invizibile sunt rapizi şi invizibili, precum vântul, dar perceptibili prin efectul lor. Ei sunt slujitori cu o putere ca focul, înfricoşători, mistuitori. În felul acesta ei sunt de fapt puternici deasupra oamenilor, dar Domnul Iisus „Fiul” este infinit mai puternic, deasupra oamenilor şi a îngerilor.

Ei nu cârmuiesc

5. Evrei 1, 8.9: Acest citat denumeşte caracteristicile domniei şi veşniciei. În punctul central stă Fiul. El nu este făcut ca îngerii, ci Dumnezeu recunoaşte în El pe Acela care este Dumnezeu. El are un tron care există în toată veşnicia. Este un tron veşnic, pentru că dreptatea este temelia Lui. Tronurile oamenilor nu au această temelie şi de aceea sunt trecătoare. Tronului Său îi aparţine

cârmuirea care este bazată pe dreptate. Îngerii nu stau pe un tron, ei stau în picioare în faţa tronului, pregătiţi să slujească.

Ei sunt şi rămân creaturi

6. Evrei 1: 10 – 1 Acest verset începe cu „şi”, şi cuprinde cu acesta şi pe cel mai dinainte. El este o completare la ceea ce s-a spus deja despre Fiul. El este văzut aici nu numai ca om, ci ca om în cea mai adâncă smerenie, în suferinţă şi moarte. Totuşi el este recunoscut ca şi Creator al cerului şi al pământului. Chiar dacă El este smerit, El este Creatorul şi chiar Creatorul îngerilor. În contrast cu lucrările Lui, El însuşi rămâne veşnic Acelaşi. Există o deosebire enormă între Creator şi creaţie. Creaţia se va transforma, dar El însuşi este veşnic şi neschimbabil.

Ei stau în picioare

7. Evrei 1, 13.14: Fiul a primit de la Dumnezeu locul Său propriu, la dreapta Maiestăţii în ceruri. Chiar şi celui mai puternic înger, nu i-a spus niciodată ceea ce a spus Fiului:

„Şezi la dreapta mea”. Fiul acum stă jos. În timp ce îngerii stau numai în picioare (Luca 1, 19; Apocalipsa 8, 2). Excepţia o găsim în Matei 28, 2; Judecători 6, 1 şi Ioan 20, 12. Când Mihail şi îngerii lui au luptat împotriva balaurului şi a îngerilor acestuia şi i-au biruit

(Apocalipsa 12, 7.8), ei se vor întoarce înaintea lui Dumnezeu şi vor sta acolo în picioare; ei vor prelua din nou în modestia lor, locul ca slujitori şi vor aştepta, următoarea însărcinare „căci toţi sunt duhuri slujitoare, trimise să slujească acelora care vor moşteni mântuirea”.

Domnul Iisus văzut de îngeri

Îngerii sunt aşadar duhuri slujitoare. Slujba lor pentru oameni urmează să o tratăm puţin mai departe. Slujba pe care ei o făceau pentru Domnul Iisus, când El

era pe pământ, merită o atenţie deosebită. În 1 Timotei 3.16, într-un singur verset este cuprinsă o mare bogăţie de slavă, care se referă la umanitatea Domnului Iisus. În acest verset este scris şi despre îngeri: „Şi fără îndoială, mare este taina evlaviei… Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit, a fost *văzut de îngeri,* a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălţat în slavă”. Merită să ne ocupăm mai mult cu fiecare parte din acest verset. În cadrul acestui studiu este vorba însă de expresia *„văzut de îngeri*”.

Rezultă că îngerii nu văzuseră pe Creatorul lor.

Dumnezeu locuieşte într-o lumină de care nu te poţi apropia (1 Timotei 6, 16). Despre Serafimi citim că ei îşi acopereau faţa cu două aripi (Isaia 6, 2), astfel că lor le este imposibil să vadă prin acea lumină orbitoare; dar când s-a născut Domnul Iisus Hristos ei L-au văzut pe Creatorul lor. Mirarea lor că L-au văzut pe Domnul Iisus, care a devenit Om, a fost de nedescris. Ei văzuseră deja în slujba lor pe pământ, câte ceva din ce făceau oamenii. Aceasta nu îi emoţionaseră aşa de mult. Dar când s-a născut Domnul Iisus, ei sunt uimiţi. Un înger anunţă marea bucurie. Când el a exprimat această bucurie, împreună cu el s-a unit o mulţime de oaste cerească lăudând pe Dumnezeu şi zicând: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte şi pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui!” (Luca 2, 8 – 15).

Îngerii au slujit şi slujesc pe Domnul Iisus

Când Domnul Iisus a crescut şi a început slujba, a fost mai întâi ispitit de diavolul 40 de zile. El a ieşit biruitor în mod strălucit din această ispită”. Atunci diavolul L-a lăsat. Şi deodată au venit la Iisus nişte îngeri şi au început să-l slujască” (Matei 4, 11). Când este în grădina Ghetsimani se spune: … „Atunci I s-a arătat un înger din cer ca să-L întărească” (Luca 22, 43). Când mai târziu avea să fie prins, Domnul Iisus este conştient că ar putea avea la dispoziţie o putere armată de îngeri (Matei 26, 53). El vorbeşte de mai mult de „12 legiuni de îngeri”. Aceasta

înseamnă 72.000 de îngeri. Dacă ne amintim că un singur înger a omorât într-o noapte 185.000 de oameni (Isaia 37, 36), aceasta înseamnă că cei 72.000 de îngeri ar fi fost în stare să ucidă de două ori populaţia de azi a globului. Imaginaţi-vă, cum aceşti îngeri priveau cu respiraţia întretăiată, la felul cum se comportau creaturile cu Creatorul lor! Imaginaţi-vă că pentru ei ar fi fost suficient un singur suspin al Domnului Iisus, prin care ei să fie chemaţi şi ei ar fi năvălit şi ar fi eliberat pe Creatorul lor.

Un înger a rostogolit piatra din faţa mormântului, dând-o la o parte, acolo unde fusese pus Mântuitorul (Matei 28, 2). Acest înger a dovedit femeilor învierea Domnului Iisus (Matei 28, 6). Îngerii au fost de faţă când Domnul Iisus S-a înălţat la cer (Faptele Apostolilor 1, 10). Ei vor fi de asemenea prezenţi când El se va întoarce pe pământ (2 Tesalonicieni 1.7).

4. Duhuri slujitoare
Îngeri şi oameni

Îngerii sunt aşadar duhuri slujitoare. Se înţelege că ei au slujit cu bucurie pe Domnul Iisus. Slujesc ei cu bucurie şi pe credincioşii căzuţi şi slabi? Cu siguranţă, căci este bucuria lor să slujească pe Dumnezeu şi dacă Dumnezeu le dă sarcina de a ajuta pe credincioşii slabi sau căzuţi, ei o vor face cu bucurie. Sarcinile ce li se dau sunt multiple. Activitatea lor nu este plictisitoare. Ei primesc diferite însărcinări:

Ei transmit mesaje a. Uneori ei transmit un mesaj. Avraam primeşte vizita a trei îngeri. Sunt trei bărbaţi. Avraam află că el şi Sara vor avea un fiu (Geneza 18, 16.17). De-a lungul istoriei desprinsă din Geneza 18, reiese că Unul din cei trei este chiar Domnul Iisus. Apoi doi dintre ei merg mai departe în timp ce Domnul rămâne cu Avraam, pentru a-i spune ce vrea să facă. Cei doi bărbaţi merg la Sodoma. În Geneza 19, 1 scrie: „Şi cei doi îngeri au ajuns seara în Sodoma” Rezultă aşadar clar că Avraam a avut în vizită îngeri. Acum ei merg la Lot. Ei au şi pentru el o veste. Această veste este cu totul neplăcută. Dar

pentru Lot este o veste spre binele lui. Avraam şi Lot fac parte amândoi din categoria celor pentru care sunt trimişi îngeri. Ambii vor „moşteni mântuirea”. În Faptele Apostolilor 8, 26 un înger are un mesaj pentru Filip.

Ei exercită judecată b. Uneori îngerii trebuie să exercite judecata. Aceasta a experimentat Irod. El considera că i se cuvine slavă dumnezeiască. „Îndată l-a lovit un înger al Domnului, pentru că nu dăduse slavă lui Dumnezeu. Şi a murit mâncat de viermi”. (Faptele Apostolilor 12, 23; vezi şi Apocalipsa 16, 1).

Întăritori c. Uneori sunt trimişi ca să aducă din nou putere slujitorilor obosiţi (1 Împăraţi 19.5). Cum s-a spus deja, ei au venit şi la Domnul Iisus, când era în Ghetsimani: „Atunci I s-a arătat un înger din cer ca să-L întărească”. (Luca 22, 43). În celelalte Evanghelii nu se spune cu privire la această împrejurare despre înger. Faptul că Luca aminteşte îngerul, dovedeşte felul în care, el îl descrie pe Domnul Iisus, respectiv „Om adevărat” (Fiul Omului). Desigur îngerul îl întăreşte numai corporal, nu este vorba de a-l da curaj din punct de vedere spiritual.

Protectori d. Uneori, o întreagă oştire de îngeri însoţeşte pe cei ce aparţin de poporul Israel, pentru a-i proteja sau a-i încuraja prin prezenţa lor. Elisei încurajează pe slujitorul său care era speriat: „Elisei s-a rugat şi a zis: „Doamne, deschide-i ochii să vadă”. Şi Domnul a deschis ochii slujitorului care a văzut muntele plin de cai şi de care de foc împrejurul lui

Elisei” (2. Împăraţi 6.17).

Iacov experimentează de asemenea acest lucru (Geneza 32.1).

Eliberatori e. Uneori îngerii eliberează anumiţi slujitori ai lui Dumnezeu. Dumnezeu este cel care îi trimite cu această însărcinare atunci când El consideră că aceşti slujitori pot sluji mai bine în libertate sau că aceşti slujitori

mai au încă lucrări pe pământ (Faptele Apostolilor 5, 19.20; 12, 5 – 11). Alţi slujitori sunt lăsaţi în închisoare. Uneori El îngăduie ca unii din slujitori să fie chiar omorâţi (Faptele Apostolilor 12, 2). Dumnezeu este şi rămâne suveran în folosirea îngerilor. Îngerii nu pot fi chemaţi spre a ajuta pe cei credincioşi.

Slujba de după plecarea în veşnicie f. Îngerii aduc (însoţesc) pe credincioşii plecaţi în veşnicie în prezenţa fericită a lui Dumnezeu. „Cu vremea săracul a murit; şi a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam" (Luca 16.22). Cu siguranţă Domnul Iisus nu a compus întâmplător pilda bogatului şi a săracului Lazăr. Dimpotrivă, El ne arată aici ce urmează după ce un om moare.

Apariţii ale îngerilor în Biblie

Una din întrebările cele mai des puse este aceea cu privire la apariţia îngerilor. Aceasta este chiar legitim, pentru că au avut loc apariţii de îngeri. Ei s-au arătat lui Avraam şi lui Lot. Cum? Ca şi oameni normali căci nu apare că erau îngeri (Geneza 18, 16.17; 19, 1).

„Să nu daţi uitării primirea de oaspeţi, căci unii prin ea au găzduit fără să ştie pe îngeri" (Evrei 13, 2). Sunteţi credincios şi nu aţi văzut încă un înger? Fiţi primitor de oaspeţi; şi în faţa scaunului de judecată a lui Hristos vi se va arăta câţi îngeri aţi văzut fără să îi fi recunoscut (compară cu Matei 25, 34 – 40).

În Matei 28, 3 apare în dimineaţa învierii un înger la mormântul Domnului Iisus, a cărui înfăţişare era ca a fulgerului şi a cărui haine erau albe ca şi zăpada. Aceasta face mai multă impresie decât un înger care apare în înfăţişarea unui om oarecare. Din teamă faţă de el, „paznicii s-au cutremurat şi au rămas ca morţi". Dar nu numai soldaţii necredincioşi s-au înspăimântat. Înfăţişarea lui a stârnit teama şi în femei, dar îngerul le-a liniştit (Matei 28, 4.5; compară cu Luca 1, 12; 2, 9; Daniel 8.17). La înălţarea la cer este vorba de „doi bărbaţi în haine albe"

(Faptele Apostolilor 1, 10). Corneliu descrie pe îngerul lui Dumnezeu care l-a vizitat (Faptele Apostolilor 10.3), ca pe un om în „haine strălucitoare" (versetul 30). Aşadar îngerii pot apare atât în înfăţişări obişnuite sau în înfăţişări extraordinare, cu strălucire de îngeri (compară cu Faptele Apostolilor 6, 15). Când ei apar în înfăţişări extraordinare, produc deseori teamă, chiar groază. Îngerii vin din prezenţa sfinţeniei lui Dumnezeu (Oamenii care ajung în contact cu fiinţe cereşti strigă: „Vai de noi! Ce va fi cu noi!" (Judecători 6, 22; Isaia 6, 5; Daniel 8, 16.17; Luca 2, 9).

Îngerii pot apare şi în vis (Matei 1, 20; 2, 13). Este posibil ca vorbirea Domnului Iisus cu Pavel să se fi desfăşurat într-o viziune tot printr-un înger (Faptele Apostolilor 18, 9). Limitele nu pot fi trasate totdeauna într-o măsură clară. Aceasta nici nu este necesar, căci îngerii sunt atât de identici cu mesajul lor încât ceea ce vorbesc poate fi privit ca ceea ce vorbeşte Dumnezeu.

Apariţii în afara Bibliei

Mulţi oameni găsesc foarte amuzant să ştie ce fac îngerii. Este înălţător să vezi ce fac îngerii, ce este scris în Biblie despre îngeri. Dar poate un cititor îşi va spune: pe mine mă preocupă foarte mult felul cum apar îngerii. Ce ar putea semnifica un înger pentru viaţa mea? Dacă aşi putea vedea numai o dată un înger, cu siguranţă viaţa mea de credinţă s-ar întări. Cum aş putea să îl văd sau cum l-aş putea recunoaşte?"

Apoi sunt povestiri despre legiuni de îngeri care apar. Cine spune că a văzut vreodată un înger poate să facă din aceasta o mare realizare. Să fi fost oare o apariţie reală? Realitatea este că ar fi vorba de o experienţă personală. Aceasta nu este palpabilă şi deci credibilă pentru toţi ceilalţi. Şi pentru o experienţă personală nu este cazul să intri în conflict sau la certuri de vorbe. Şi ce ar fi să fac? Trebuie cumva eu care nu am avut o asemenea experienţă, să cer să o am? Trebuie să mă simt neîndreptăţit dacă nu

voi avea o asemenea experienţă?

Biblia contra experienţelor personale

Pentru viaţa de credinţă este un pericol real să ceri a avea o experienţă specială în care să vezi apariţii de îngeri. Eu nu spun că experienţa în credinţă nu are importanţă. Cine nu are experienţe ale credinţei, are o credinţă moartă. Nu, eu mă refer la cereri după ceva mai mult decât ne spune Cuvântul lui Dumnezeu, lucru despre care suntem chiar avertizaţi şi anume de a pătrunde în lumea nevăzută (Coloseni 2.18). Cine procedează astfel, cade pe mâinile diavolului. El ştie că ce credincioşi pot aluneca de pe temelia Scripturii. Cine vrea să joace un anume rol pe lângă experienţa celor scrise în Cuvântul lui Dumnezeu, alunecă pe pista sentimentelor şi a experienţelor omeneşti. Aceasta se petrece deseori încetul cu încetul. Fără să observi, te îndepărtezi tot mai mult de Cuvântul lui Dumnezeu, şi ajungi pe o cale pe care te cufunzi în mocirla misticismului.

Nu ne este permis să considerăm experienţele personale mai importante decât credinţa. Nu avem permisiunea să facem credinţa dependentă de experienţe noastre. Credinţa se îndreaptă spre Dumnezeu şi spre Cuvântul Său. Dumnezeu este Dumnezeul adevărului, Cuvântul Său este Adevărul independent de experienţele noastre. Forţa credinţei se arată prin faptul că ne încredem în Dumnezeu şi în Cuvântul Său, chiar dacă nu experimentăm anumite lucruri. Credinţa spune: Noi ştim! Dumnezeu doreşte, ca noi să ne punem totdeauna nădejdea numai în El, în Domnul Iisus şi în Cuvântul Său şi nu în experienţe cu îngeri sau în fel de fel de experienţe personale a oamenilor.

Îngeri protectori?

Nu vom trece mai departe fără să spunem ceva despre îngerii protectori. Denumirea de îngeri protectori a

apărut pornind de la ceea ce spune Domnul Iisus în Matei 18, 10. Acolo El avertizează: „Feriţi-vă să nu defăimaţi nici măcar pe unul din aceşti micuţi; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea faţa Tatălui Meu care este în ceruri”. Dar este corect să tragem concluzia că orice copil are „îngerul său protector”?

Este cu siguranţă adevărat că Domnul Iisus ţine pe copii sub atenţia Sa deosebită. Din Matei 2, 13 – 19 putem chiar subînţelege că Domnul Iisus ca şi copil a beneficiat de protecţia unui înger. Dar favoarea unei îngrijiri speciale nu înseamnă că orice copil sau orice om are un înger special care îl şi protejează.

În Matei 18 nici nu apare că este vorba de un copil mic. Domnul Iisus nu vorbeşte în versetele 6 şi 10 despre copii, ci despre micuţi. „Micuţ” de aici nu se referă la vârstă sau dimensiune corporală, ci are semnificaţia de „minuscul”, sau „smerit” şi înseamnă cineva care se vede pe el însuşi mic (gândeşte despre el însuşi că e mic) Domnul Iisus se referă aici spunând „aceşti micuţi” la ucenicii Săi. Îngerii sunt aici mai degrabă fiinţe care reprezintă pe aceşti micuţi în faţa Tatălui sau îl fac atent permanent pe Tatăl privind viaţa lor. Dacă deci în acest pasaj se spune despre protecţie, este clar că referirea se face la protecţia din partea Tatălui şi nu din partea îngerilor. Îngerii sunt doar informatorii Tatălui, adică cei ce aduc Tatălui informaţii privind viaţa micuţilor Lui. Cei mici pot fi defăimaţi pe pământ, dar reprezentanţii cereşti ai acestor micuţi sunt permanent în prezenţa lui Dumnezeu Tatăl. Îngerii deci îşi subordonează lucrarea lui Dumnezeu. Slujba lor este în favoarea celor mici (Evrei 1, 14).

Îngerii sunt duhuri

O altă interpretare este că „îngerii” acestor „micuţi” sunt duhurile micuţilor după moartea lor. După moartea lor, aceşti micuţi văd permanent faţa Tatălui ceresc. „Nu defăimaţi pe aceşti micuţi”, spune Domnul Iisus, „căci destinul lor este gloria vizibilă (neînvăluită) a prezenţei

Tatălui”. Această interpretare se potriveşte şi în ceea ce citim despre Petru în Faptele Apostolilor 12.

Când Petru este eliberat din închisoare de un înger, el merge la casa Mariei. Acolo sunt prezenţi credincioşii care tocmai se roagă pentru el. El bate la poartă. Roda, slujitoarea, aude la poartă vocea lui Petru. Ea se bucură aşa de mult, încât în loc să deschidă, aleargă înapoi, ca să spună că Petru este la poartă. Cu toate că ei s-au rugat toată noaptea pentru el, ei nu o cred. În ciuda afirmaţiei ei solemne, că într-adevăr este Petru, ei spun: „Este îngerul lui”! (Faptele Apostolilor 12.15). Acest Cuvânt a întărit interpretarea că Dumnezeu ar repartiza fiecărui credincios un înger. Dar asta nu este semnificaţia a ceea ce spun credincioşii despre Petru. Ei se referă la „duhul” său.

Domnul Iisus învaţă că cei credincioşi la înviere vor fi „ca îngerii în ceruri”. Totodată El precizează aici că îngerii nu se căsătoresc (Matei 22.30) şi ei nu mai mor (Luca 20.36). Această învăţătură a Domnului Iisus pare a sublinia posibilitatea de a ne gândi la „îngerii micuţilor” şi la „îngerul lui Petru” care sunt de fapt duhurile lor după trecerea acestora în veşnicie.

Îngeri în slujba lui Dumnezeu pentru a fi slujitori ai oamenilor

Este clar dovedit că îngerii sunt slujitori ai lui Dumnezeu pe care El în suveranitatea Lui îi foloseşte în slujba oamenilor. Dumnezeu le hotărăşte activitatea. Când Dumnezeu consideră necesar ca un înger, indiferent în ce înfăţişare, trebuie să protejeze sau să ajute unui copil al Său, lucrul acesta se face, pentru ca Numele lui Dumnezeu să fie slăvit. Aceasta vedem şi din reacţia lui Petru, când un înger îl eliberează din temniţă. Când îngerul îşi termină lucrarea, dispare. Apoi Petru îşi vine în fire şi spune: „Acum văd cu adevărat că Domnul a trimis pe Îngerul Său, şi m-a scăpat din mâna lui Irod şi de la tot ce aştepta poporul iudeu” (Faptele Apostolilor 12.11). Domnul Iisus a făcut lucrul acesta. Aşadar, El primeşte slava, nu îngerul.

Pretutindeni, unde sunt activi îngerii în lumea oamenilor, aceasta are loc în împrejurări exterioare. Ei protejează, ajută, împiedică, eliberează, judecă, arată direcţia, călăuzesc, anunţă în prealabil un eveniment, dau sarcini privind acţiunea sau vorbirea. Toate acestea sunt motive de încurajare pentru cei credincioşi.

Îngeri folosiţi ca ajutoare pe drumul spre mântuire

Îngerii ajută celor credincioşi pe drumul lor pe pământ. Ţelul final al acestui drum este „Mântuirea" (Evrei 1.14). Aici este vorba de împărăţia de o mie de ani. Acum totul pe pământ este încă dezordine şi haos. Aceasta datorită economiei abuzive şi a relaţiilor deteriorate dintre oameni. Atunci va domni pacea. Aceasta este garantată prin faptul că atunci va domni Domnul Iisus. Şi toţi cei ce Îi aparţin Lui, se vor bucura de binecuvântarea care va rezulta prin prezenţa Sa.

Acum nu s-a ajuns încă în acest punct. Domnia peste lume este încă în mâna lui satan. El este încă „dumnezeul acestei lumi" (2 Corinteni 4.4) şi „prinţul acestei lumi" (Ioan 12, 31). El aşază lucrurile în aşa fel, şi se îngrijeşte ca cei credincioşi să piardă privirea spre perspectiva viitoare. El vrea ca să aducă descurajare şi situaţii dificile, astfel ca ei să abandoneze încrederea în Dumnezeu.

Călătoria pe mare a lui Pavel ca ilustraţie

Pavel se afla la bordul unei corăbii, într-o situaţie atât de dificilă, fiind ameninţat cu scufundarea. El era pe drumul spre Roma. Acolo el urma să apară în faţa Cezarului. Nu ar fi trebuit împiedicat acest lucru? Atunci el primeşte vizita unui înger a lui Dumnezeu. El relatează despre aceasta în faţa celor din corabie: „Un înger al Dumnezeului al căruia sunt eu, şi căruia îl slujesc, mi s-a arătat azi-noapte, şi mi-a zis: „Nu te teme Pavele; tu

trebuie să stai înaintea Cezarului; şi iată că Dumnezeu ţi-a dăruit pe toţi cei ce merg cu corabia împreună cu tine”. (Faptele Apostolilor 27, 23.24). Cu aceste cuvinte el încurajează echipajul. Şi observăm că Pavel nu mai spune nimic mai departe despre înger. În încurajarea lui el spune: „... am încredere în Dumnezeu că se va întâmpla aşa cum mi s-a spus”. – şi nu spune: „Am încredere în înger”. De asemenea istoria se încheie cu cuvintele: „... şi aşa s-a făcut că au ajuns toţi teferi la uscat”. (Faptele Apostolilor 27.44).

În călătoria pe corabie a lui Pavel putem vedea o imagine a călătoriei creştinului. Ca şi în călătoria lui Pavel, şi în călătoria celui credincios îngerul are rolul său. Când este necesar şi dacă Dumnezeu consideră necesar, El trimite îngeri în anumite situaţii, aşa cum consideră El că se potriveşte. În călătoria lui spre izbăvirea finală, cel credincios va recunoaşte în toate împrejurările, Mâna şi Glasul lui Dumnezeu.

Îngeri ţinuţi inactivi

Dumnezeu este cel ce trimite îngerii. Ei joacă în viaţa celor credincioşi un rol. Acum dar rezultă că Dumnezeu îi scoate totdeauna pe ai Săi din încurcături şi pentru aceasta trimite îngeri? Nu este aşa.

În Faptele Apostolilor 12, Petru este eliberat de un înger. Dar la începutul acestui capitol este scris că Iacov a fost omorât cu sabia. Nu sunt îngerii atenţi totdeauna? Să-l privim încă o dată pe Pavel. În Faptele Apostolilor 27 vedem cum el a primit vizita unui înger. Dar în următorul capitol aflăm că el petrece doi ani la Roma în închisoare. Nu apare niciun înger ca să-l elibereze. Nu puteau îngerii să schimbe nimic? Şi când mai târziu el este condamnat la moarte, nu vine niciun înger să-l scoată din mâna călăului. În acel timp numeroşi creştini au fost aruncaţi în închisori, chinuiţi îngrozitor, şi ucişi fără nicio milă. Nu a venit niciun înger să-i salveze. Şi în Vechiul Testament găsim, cum Dumnezeu cu ajutorul îngerilor protejează pe unii oameni

(Daniel 6, 23, Evrei 11, 35 – 38). Cum putem deci înţelege acest fapt?

Îngerii privesc cu mare interes ceea ce se întâmplă în viaţa celor credincioşi. Aşa cum acele legiuni de îngeri stăteau pregătite aşteptând un suspin al Domnului Iisus pentru a interveni (Matei 26, 53), tot la fel au stat şi stau pregătiţi pentru fiecare credincios în parte, care ar avea nevoie de ajutorul lor. Dar nu ei sunt cei care hotărăsc, când şi cum să intervină. Nu ei hotărăsc ce este mai bine pentru cei ce fac parte din poporul lui Dumnezeu. Dumnezeu este cel ce hotărăşte. Tot ceea ce văd îngerii în viaţa celor credincioşi care suferă, sunt lucruri pe care ei le învaţă. Ei învaţă din aceasta, ce poate să lucreze Dumnezeu în oamenii slabi care se încred în El.

5. Îngerii şi Adunarea lui Dumnezeu
Îngerii şi dragostea lui Dumnezeu

Locul îngerilor este în apropierea lui Dumnezeu. Puterea lor depăşeşte cu mult pe cea a oamenilor. Ei sunt ascultători, ei îşi aduc la îndeplinire sarcinile imediat şi perfect. Ei lucrează cu înţelepciune, bine intenţionaţi. Apariţia lor stârneşte teamă şi cinste. Ei sunt modeşti şi resping orice onoare pe care oamenii ar voi să le-o acorde. Ei arată în acest sens spre Singurul care are vrednicia şi dreptul de a i se aduce închinare. Ei înşişi se închină lui Dumnezeu (Neemia 9, 6). Ei se prosternează înaintea Celui care i-a creat. Dar nicăieri nu citim despre dragostea îngerilor pentru Dumnezeu, nici dragostea lui Dumnezeu faţă de îngeri. O relaţie a dragostei este prezervată Dumnezeirii.

Din veşnicie există o relaţie de dragoste între persoanele Dumnezeirii: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. În această dragoste Dumnezeu, a introdus pe toţi cei care cred în Numele Fiului Său ca şi Mântuitorul care a fost pregătit să moară pentru ei. Domnul Iisus nu a murit pentru îngeri, ci pentru oamenii păcătoşi. „Căci negreşit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminţei lui

Avraam” (Evrei 2, 16). Sămânţa lui Avraam sunt toţi, care au aceeaşi credinţă ca Avraam: într-un Dumnezeu care dă viaţă din moarte şi care au fost făcuţi părtaşi la această viaţă.

Îngerii privesc la Adunare

Toţi cei care după moartea, Învierea şi Înălţarea la cer a Domnului Iisus au crezut şi cred în Domnul Iisus fac parte din Adunarea lui Dumnezeu. Adunarea a apărut prin revărsarea Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu Tatăl la rugămintea Domnului Iisus, L-a trimis după înălţarea Sa la cer pe pământ (Ioan 16, 7 şi altele). Prin aceasta aceşti credincioşi au devenit „un singur trup” (1 Corinteni 12.13). Pe îngeri îi interesează în mod deosebit Adunarea. Prin Adunare este dat ca domniile şi stăpânirile din locurile cereşti (aceştia sunt îngeri, atât buni cât şi răi) să cunoască înţelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu (Efeseni 3.10).

Îngerii au văzut înţelepciunea lui Dumnezeu la creaţie şi au jubilat (Iov 38, 7). Ei au văzut de asemenea, că Dumnezeu a creat omul, că omul a beneficiat de grija deosebită a lui Dumnezeu faţă de el. Ei s-au mirat văzând cum s-a comportat Dumnezeu cu omul devenit rebel. Acum acelaşi Dumnezeu a arătat că El era încă necunoscut: că El în viitor va supune toate lucrurile Domnului Iisus Hristos şi Adunării. Această taină era ascunsă în inima lui Dumnezeu, dar acum a fost făcut cunoscută îngerilor prin existenţa Adunării.

Îngerii văd înţelepciunea lui Dumnezeu

Ce văd armatele de îngeri buni şi răi, acum în înţelepciune, când privesc la Adunare? Nu au niciun cuvânt de spus. Această înţelepciune este atât de unică, încât ea depăşeşte orice altă înţelepciune. Este „înţelepciunea felurită a lui Dumnezeu” aceasta înseamnă, în toate aspectele de glorie posibile.

Că Dumnezeu, este atotputernic şi suveran, îngerii ştiau deja. Dacă Dumnezeu voia să pună oameni deasupra îngerilor, era suveranitatea lui Dumnezeu, era puterea lui nelimitată. El este atotputernic şi poate să facă acest lucru. Dar felul şi modul, cum face Dumnezeu aceasta, dă la iveală înţelepciunea Sa unică, şi despre aceasta este vorba aici. El nu lucrează numai în atotputernicie, ci o face într-un mod desăvârşit şi în armonie cu tot ceea ce este El în El însuşi: El este revelaţia desăvârşită a dragostei şi luminii.

Domnul Iisus: răsplătit de Dumnezeu

Dacă Dumnezeu priveşte astfel Adunarea, nu este El prin aceasta nedrept faţă de alte creaturi ale Sale sau în contradicţie cu EL Însuşi? Îngerii aveau în creaţie o poziţie mai înaltă decât a omului. Este incorect faptul că acum, Dumnezeu, dă o poziţie mai înaltă decât poziţia îngerilor, acestor creaturi, nevrednice, neascultătoare de El, care au dus şi răstignit pe cruce pe Creatorul lor şi aceasta în comparaţie cu îngerii care au fos totdeauna ascultători şi credincioşi? Nu, pentru că lucrarea, care a fost necesară pentru această schimbare de poziţie, a făcut-o Domnul Iisus ca om, pe cruce. Acolo, El a descoperit tot ce este Dumnezeu: Lumină şi Dragoste. Domnul Iisus a arătat în toate aspectele pe cruce pe de o parte ura lui Dumnezeu împotriva păcatului şi în acelaşi timp dragostea lui Dumnezeu faţă de păcătoşi dând la moarte pe singurul Lui Fiu. Acolo Dumnezeu a reabilitat tot, ceea ce fusese deteriorat de satan şi îngerii lui. Acolo Domnul Iisus, a eliberat drumul, pentru ca planul lui Dumnezeu să poată fi împlinit. Dumnezeu a răsplătit pentru aceasta pe Domnul Iisus, punându-L peste tot şi toţi şi a făcut Adunarea una cu El (Efeseni 1, 20 – 23). Îngerii văd aceasta şi recunosc în aceasta înţelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu.

Din pricina îngerilor

Adunarea este comparată în Biblie şi cu o femeie. În

mod expresiv, femeia este o persoană vizavi de bărbat, aceasta este şi relaţia dintre Adunare şi Domnul Iisus. Ea poate scoate în relief acest privilegiu prin comportarea ei, prin supunerea ei faţă de soţul ei: „Şi după cum Biserica este supusă lui Hristos, tot aşa şi nevestele să fie supuse bărbaţilor în toate lucrurile. (Efeseni 5, 24).

Această poziţie de subordonare lasă să se recunoască printr-un semn exterior: „De aceea femeia din pricina îngerilor trebuie să aibă pe cap un semn al stăpânirii ei”. (1 Corinteni 11.10). Stăpânirea este un semn al autorităţii, sub care ea stă. Pentru a arăta acest lucru ea poartă capul acoperit atunci când se roagă sau când proroceşte. Ea face lucrul acesta din pricina îngerilor despre care scrie în Efeseni 3.10, că ei privesc cu cel mai mare interes în Biserică. Şi dacă femeile reprezintă Adunarea, este de cea mai mare importanţă ca ele să facă o impresie corectă îngerilor şi nu una falsă.

Dependenţa de cultură sau timp, o aberaţie

Este însă atât de trist să remarcăm, că purtarea capului acoperit (în cazurile în care Dumnezeu o doreşte) dispare ca practică din ce în ce mai mult. Deseori lucrul acesta se argumentează motivându-se apariţia culturii, care a depăşit-o pe cea iniţială care este considerată o încredinţare habotnică. Dar aceasta este o mare eroare şi o mare rătăcire. Cu alte cuvinte o aberaţie. Ordinea în creaţie nu este legată de condiţia cultură sau timp. Dumnezeu impune în creaţia Sa o ordine care este prestabilită (1 Corinteni 11.3), în ce fel vom face atunci ca această ordine să fie vizibilă, ce alt mod putem introduce în afara celui pe care ni-l prezintă Cuvântul lui Dumnezeu? A ţine la această ordine înseamnă a-L onora pe Dumnezeu, lucru care nu va fi lipsit de binecuvântare. Acoperirea capului şi părul lung al femeii, fac din ea o mărturie vizibilă, întocmai cum Adunarea care nu se vede, este totuşi înaintea Cerului o mărturie vie.

Este dureros să remarcăm că diavolul a reuşit să

reducă această mărturie aproape la zero. De felul cum arată femeile din lume un avem motive să ne mirăm. Ele trăiesc în împărăţia întunericului. Dar este foarte trist că cel rău are atât de mult succes la femeile credincioase. Ne putem întreba pe bună dreptate: Mai există oare vreo femeie care doreşte să aibă această mărturie, pe care să o aplice din convingere, fără să aibă nici cel mai mic sentiment de ruşine? Mai există bărbaţi care să nu descurajeze pe soţiile lor credincioase, pe motivul că o astfel de mărturie este un jug? Doreşte femeia care crede cu seriozitate că există îngeri să le arate prin comportarea şi ţinuta ei imaginea reală a Adunării?

La ce privesc îngerii

Oamenilor le place să vadă îngeri. Ocazional ei au şi văzut îngeri. Totuşi, Dumnezeu nu vine în întâmpinarea curiozităţii nesănătoase a oamenilor – curiozitatea este o însuşire specifică îngerilor. Îngerilor le place foarte mult să vadă oameni, se descoperă la ei ceva din comportarea lor. S-a arătat deja că ei privesc în Adunare pentru a vedea realizată înţelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu Ei doresc să vadă ceva din efectul Evangheliei. Ei înşişi nu au parte la Evanghelie. Dar ei doresc să vadă lucruri care să ateste cele spuse în Evanghelie. Acestea sunt „lucruri pe care îngerii doresc să le vadă”. (1 Petru 1.12).

Predicatorii Evangheliei au adus oamenilor vestea Evangheliei. Cu privire la mântuirea păcătoşilor ei au vorbit despre patimile Domnului Iisus Hristos şi de slava care urmează după aceea (1 Petru 1.11). Această veste bună trebuie să fi fost pentru îngerii aleşi o minune. Ei sunt într-o stare de puritate imaculată şi se găsesc într-o sferă de slavă strălucitoare. Acum ei văd că sfera slavei devine accesibilă oamenilor, creaturi slabe, păcătoase, rebele, muritoare. Singura bază, singura motivaţie, ca aceste creaturi să intre în acest spaţiu este Harul lui Dumnezeu, dovedit lor prin suferinţele şi prin jertfa Domnului Iisus.

Îngeri ca spectatori

Este o minune că îngerii doresc atât de mult să privească la aceste lucruri? Ei sunt numai spectatori ai Harului, ei nu sunt părtaşi ai Harului. Totuşi ei sunt uimiţi privind acţiunea Harului lui Dumnezeu în oamenii păcătoşi.

Dar mai există ceva la care privesc ei. Ei privesc la comportarea celor care au de îndeplinit o lucrare deosebită: „Te rog fierbinte înaintea lui Dumnezeu, înaintea lui Hristos Iisus şi înaintea îngerilor aleşi, să păzeşti aceste lucruri, fără vreun gând mai dinainte şi să nu faci nimic cu părtinire" (1 Timotei 5.21). Şi Pavel este conştient că îngerii privesc la el şi la colaboratorii lui. El se dă exemplu pe sine corintenilor. Aceştia erau porniţi să urmărească recunoaşterea din partea lumii, dorind să exercite influenţe în guvernarea lumii. Dar, Pavel spune că aceasta nu este treaba noastră: „... am ajuns o privelişte pentru lume, îngeri şi oameni" (1 Corinteni 4.9). Acest lucru este cu totul altceva decât a domni, a guverna şi a exercita influenţe politice.

Ce vede lumea, ce văd îngerii şi oamenii la creştini? Văd îngerii, că cei credincioşi îşi supun voinţa şi consacră întreaga lor viaţă Domnului Iisus Hristos, ignorând dispreţul din partea lumii?

6. Îngerii căzuţi
Demonii şi influenţa lor

Este necesar să ne îndreptăm atenţia şi spre îngerii căzuţi sau demoni. Cu siguranţă noi trăim într-o lume în care suntem înconjuraţi de puteri demonice, care exercită o influenţă enormă asupra oamenilor. Pentru cei credincioşi, din fericire nu mai există însă niciun motiv de teamă. Cei credincioşi trebuie să ştie că Domnul Iisus pe cruce a zdrobit din temelie aceste forţe". Când El a dezbrăcat domniile şi stăpânirile, s-a aşezat în mod

relevant ca privelişte, prin faptul că prin aceasta (deci prin cruce) a triumfat în mod incontestabil biruind aceste puteri definitiv" (Coloseni 2.15; Evrei 2.14; 1. Ioan 3.8).

Aceste puteri demonice pot exercita influenţa lor, numai dacă în mod conştient ei acceptă acest lucru.

Domeniul puterii lui satan şi a îngerilor lui

Când Pavel numeşte pe satan „domnul puterii văzduhului", (Efeseni 2.2), cuvântul

„Văzduh" se referă la lumea demonilor. Domeniul puterii demonilor este „întunericul" (Efeseni 6.12). Când Domnul Iisus permite să fie prins, El spune mulţimii celor care veniseră să-L prindă: „... acesta este ceasul vostru şi puterea „întunericului" (Luca 22.53). Întregul întuneric spiritual care este în lume, este sub stăpânirea demonilor. De aceea satan este numit „stăpânitorul acestei lumi" şi „dumnezeul acestei lumi" (Ioan 12, 31; 2 Corinteni 4.4). Aceşti demoni au încă un spaţiu de acţiune, pentru a-şi desfăşura activitatea lor rea. Spun un spaţiu de acţiune, căci nici satan şi îngerii lui nu pot face decât ce le permite Dumnezeu. Satan recunoaşte acest lucru în cazul Iov: el vorbeşte despre un gard protector care se găseşte în jurul lui Iov şi a casei lui, pe care el nu îl poate străpunge (Iov 1.10). Numai dacă îngăduie Dumnezeu, poate satan să întreprindă ceva împotriva lui Iov (versetul 12).

Îngeri deja legaţi

Există şi demoni care nu mai au acest spaţiu de acţiune unde să-şi desfăşoare activitatea lor rea. Aceşti îngeri căzuţi au fost aruncaţi de Dumnezeu în adânc (în limba greacă „tartaros"), „... unde stau înconjuraţi de întuneric, legaţi cu lanţuri şi păstraţi pentru judecată" (2 Petru 2, 4). Aici este vorba de îngeri care, „... nu şi-au păstrat vrednicia (prima lor stare) ci şi-au părăsit locuinţa" (Iuda 6). În aceste două locuri nu se vorbeşte despre toţi îngerii căzuţi. Este vorba de o anumită grupă, care a

păcătuit într-un mod deosebit şi sunt pedepsiţi deja pentru aceasta.

Despre aceşti îngeri se spune că „şi-au părăsit propria locuinţă”. Asta înseamnă că nu şi-au păstrat locul lor iniţial. Dumnezeu, în ordinea Lui de creator, a dat fiecărei făpturi create de El locul ei. Nicio făptură creată nu are permisiunea să facă rabat de la această ordine. Totuşi aceşti îngeri şi-au luat singuri acest drept. Cum s-au petrecut lucrurile, vedem în Geneza 6: „… fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; şi din toate şi-au luat de neveste pe acelea pe care şi le-au ales” (versetul 2). În Vechiul Testament „fiii lui Dumnezeu” este o denumire a îngerilor, niciodată pentru oameni: de altfel, în acest loc din Cuvântul lui Dumnezeu, acest tandem „fiii lui Dumnezeu” şi „fetele oamenilor”, nu ar avea niciun sens. (s-ar fi spus fiii oamenilor şi fetele oamenilor).

Un păcat deosebit de stricat

Aceşti îngeri au găsit că este mai bine pentru ei, să locuiască printre oameni, şi să facă totul ca şi cum ar fi oameni. Această rebeliune făţişă împotriva lui Dumnezeu, îndreptată de fapt împotriva ordinii lăsate de Dumnezeu, nu putea fi lăsată nepedepsită. Tot ce trăia pe pământ, a fost omorât de Dumnezeu prin potop. Aceşti îngeri („fiii lui Dumnezeu” din Geneza 6, 9) „… i-a păstrat El, pentru judecata zilei celei mari, puşi în lanţuri veşnice în întuneric” (Iuda 6).

Există aşadar o deosebire între aceşti îngeri şi satan şi îngerii lui. Satan şi adepţii lui se ridică în mândria inimii lor considerându-se pe aceeaşi treaptă cu Dumnezeu (1 Timotei 3.6; Isaia 14, 13.14). Ca păcat suplimentar, un păcat de o adâncime a stricăciunii mult mai mare, o parte din îngerii lui satan în răutatea inimii lor s-au înjosit coborând pe aceeaşi treaptă cu oamenii. Este chiar caracteristic pentru stricăciunea adâncă a omului, să admită o asemenea cădere. Iuda aseamănă comportarea

acestor îngeri cu Sodoma şi Gomora în următorul verset: „Tot aşa Sodoma şi Gomora şi cetăţile dimprejurul lor, care se dăduseră ca şi ele la curvie şi au poftit după trupul altuia, ne stau înainte ca o pildă, suferind pedeapsa unui foc veşnic” (Iuda 7). Sodoma şi Gomora au fost distruse de Dumnezeu din cauza perversiunii lor sexuale. Din toate acestea reiese cât de dizgraţios este pentru Dumnezeu când făpturile create de El, se comportă împotriva ordinii pe care El a aşezat-o în creaţie.

Caracteristicile demonilor

Satan şi îngerii lui nu şi-au pierdut prin căderea lor voinţa, simţurile, şi marea lor inteligenţă. Peste tot în Biblie este accentuată viclenia şi cunoştinţele lor. Ei îl cunosc pe Domnul Iisus, se pleacă înaintea Lui îl recunosc ca Fiu al Celui Preaînalt, ca Dumnezeu Sfânt (Marcu 1.24; 5, 6.7; Luca 4.34). Dar niciodată nu îl numesc „Domn”. Vor fi constrânşi să facă această recunoaştere în viitor (Filipeni 2, 10.11). Demonii cred că Dumnezeu este Unul, deci ei mărturisesc acest lucru ca şi iudeii. Dar această credinţă este numai o credinţă intelectuală „... dracii cred şi se înfioară” (Iacov 2, 19). Deci ei recunosc că între ei şi Domnul Iisus nu poate exista nicio părtăşie (Luca 8, 28). Ei recunosc autoritatea Lui, când Îi cer o favoare (Luca 8, 31). Ei ascultă când li se porunceşte să iasă din oameni (Marcu 1, 25.26; 9, 25.26).

Demonii dau oamenilor care sunt în puterea lor o forţă enormă (Marcu 5, 3.4; Faptele Apostolilor 19, 15.16). Ei îşi împing victimele spre a se autorăni sau autodistruge (Marcu 5, 5). Ei sunt conştienţi că destinul lor veşnic este chin şi distrugere (Matei 8, 29; Luca 4, 34; Apocalipsa 12, 12). Ţinta lor este să distrugă cât de mulţi oameni posibil (Luca 9, 39; Ioan 10, 10; 1. Petru 5, 8) şi să îi ducă în locul hotărât pentru ei pe veşnicie (Matei 25, 41). Oamenii merg la pierzare pentru că „... dumnezeul veacului acestuia i-a orbit, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4, 4).

Satan are experienţe îndelungate cu omul

Satan nu este atotştiutor. Demonii nu sunt atotştiutori. Ei nu pot citi gândurile unui om şi nu pot privi în inima unui om. Numai despre Domnul Iisus se spune: „... n-avea trebuinţă să-l facă cineva mărturisiri despre niciun om, fiindcă El însuşi ştia ce este în om" (Ioan 2.25). Iar Dumnezeu este Cel, în faţa Căruia totul este gol şi descoperit (Evrei 4.13). Demonii au însă o experienţă de secole petrecute în jurul omului. Ei ştiu exact cum reacţionează oamenii în anumite situaţii. Aceasta se poate compara ilustrativ, cu oamenii care prin observaţii şi fiind alături de animale, ştiu cum acestea reacţionează în anumite situaţii. Videni precum sunt, satan şi îngerii săi intervin cu dibăcie în dorinţele oamenilor. Aşa a venit de fapt păcatul în lume.

Diavolul a pus în joc toată experienţa lui, a încercat toate şiretlicurile lui, pentru a-L face pe Domnul Iisus să păcătuiască. Dar... fără niciun fel de succes „... a plecat de la El până la o vreme" (Luca 4.13). Cum de nu a reuşit? Pentru că Domnul Iisus a ripostat la fiecare ispită cu un text din Cuvântul lui Dumnezeu. Cei necredincioşi sunt oricum în mâna lui. Pe cei credincioşi însă, îi poate prinde atunci când aceştia nu mai aplică în viaţa lor Cuvântul lui Dumnezeu ca normă în toate aspectele vieţii lor.

Procedee ale satanei şi ale îngerilor lui

Aşa cum Biblia numeşte pe îngerii aleşi „duhuri slujitoare" (Evrei 1.14), pe demoni Biblia îi numeşte „duhuri rele" (Luca 8, 2). Şi în alte locuri demonilor li se spune „duhuri" (Matei 8.16; Luca 10, 17.20; Apocalipsa 16.14). Ei sunt deosebit de activi în distrugerea adevărului şi răspândirea minciunii (1 Timotei 4, 1 – 3; 1. Ioan 4, 1 – 3). Caracterul lor rău se caracterizează în special în necurăţie. De aceea citim deseori despre „duhuri necurate" (Matei 10.1; Marcu 1.27; 3, 11; Faptele

Apostolilor 8.7; Apocalipsa 16.13).

Satan nu dă numai „târcoale ca un leu care răcneşte” (1 Petru 5.8), ci el apare şi ca

„Înger de lumină” (2 Corinteni 11.14). El nu apare totdeauna făcând zgomot, ci şi furişându-se fără zgomot. El otrăveşte gândirea oamenilor, promiţându-le libertatea (compară cu 2 Petru 2.19). Pentru aceasta el foloseşte învăţători falşi. Aceştia povestesc istorii frumoase despre libertate, despre voinţa proprie şi le pun înainte oamenilor perspectivele a tot felul de plăceri. Prin inspiraţia acestor duhuri s-au ţinut predici despre libertatea sexuală. Urmările? Familii distruse, apariţii de tot felul de forme de viaţă conjugală (familii homosexuale), familii dezechilibrate, tineri neînfrânaţi, sida. Premisele libertăţii se dovedesc a fi factori ce conduc spre dependenţe mortale. Cutremurător de mulţi se lasă momiţi. Numai cunoştinţa adevărului (Cuvântului lui Dumnezeu) te face cu adevărat liber (Ioan 8.32). „Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veţi fi cu adevărat slobozi”. (Ioan 8, 36).

Îngeri aleşi: lucrători sau spectatori

Îngerii care lucrează în favoarea celor credincioşi apar în Biblie mai mult în Vechiul Testament, în Evanghelii, în Faptele Apostolilor şi în Apocalipsa. În mod deosebit în Apocalipsa pare a se prezenta o multitudine explozivă de activităţi ale îngerilor. Ei sunt acolo mai mult de 50 de ori amintiţi, acolo însă este vorba de lucrarea publică a lui

Dumnezeu cu pământul. Aceasta este exact caracteristica denumirii acestei părţi a Bibliei: aici pământul şi viaţa celor credincioşi sunt în punctul central.

În Epistolele Noului Testament, care se referă la Adunare, nu se spune des despre îngeri. Şi când ei sunt amintiţi, nu este descrisă o activitate, ci o stare. În aceste descrieri punctul central este cerul. Aceasta este aşa, deoarece viaţa credincioşilor nou-testamentali este legată indisolubil de Domnul Iisus. Desigur, viaţa credincioşilor nou-testamentali se desfăşoară tot pe pământ. Totuşi

întregul ţel al vieţii Domnului Iisus este cerul (Filipeni 3, 14), pentru că El se află acolo (Coloseni 3, 1 – 4). Un creştin în sens pe deplin biblic al Cuvântului este cel care adevereşte ceea ce scrie la Efeseni 2.6: „El ne-a înviat împreună, şi ne-a pus să şedem împreună în locurile cereşti, în Hristos Iisus”. Credinciosul Noului Testament este „… binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovniceşti, în locurile cereşti, în Hristos” (Efeseni 1.3). El trăieşte pe pământ, dar nu pentru pământ. El trăieşte pentru cer.

Cu siguranţă, Dumnezeu foloseşte îngerii lui în favoarea celor credincioşi. Dar El nu o face atât de public ca în Vechiul Testament, în Evanghelii şi în Apocalipsa. În epistole, îngerii aleşi sunt în cea mai mare parte spectatori. Când sunt trimişi, ei înşişi par a rămâne neobservaţi. Se observă numai lucrarea lor.

Îngeri căzuţi: spectatori şi lucrători

Şi îngerii căzuţi privesc oamenii. Şi ei văd înţelepciunea lui Dumnezeu în Adunare. Activitatea lor se găseşte în întreaga Biblie. Dar ei sunt mai activi în Noul Testament. Aceasta are de a face cu sfârşitul. Satan ştie că mai are doar puţin timp. Pe el îl preocupă chiar şi orice mare descoperire a înţelepciunii lui Dumnezeu în Adunare. Dar pentru a distruge. Satan şi îngerii lui este plin de o ură nestăvilită împotriva a tot ce face Dumnezeu. Cu cât este mai măreaţă lucrarea lui Dumnezeu, cu atât mai mare este văpaia urii lui. Satan şi demonii lui ar face tot ce le stă în putinţă să distrugă această lucrare. În mod deosebit sunt descrise cele mai înalte binecuvântări pe care Dumnezeu le-a dăruit celor credincioşi. Tocmai acolo citim despre vicleniile diavolului (Efeseni 6, 11 b).

Diavolul are tot felul de strategii, pentru a răpi celor credincioşi bucuria de a savura binecuvântările duhovniceşti, de exemplu: descurajarea, dezamăgirea, încurcăturile, căderi pe plan moral, încurcături privind învăţătura. Toate mijloacele folosite de el, i se potrivesc ca

şi tată al minciunii (Ioan 8.44). Permanent el suceşte adevărul. Dovada în acest sens este scrisă deja în Geneza 3, 1. Acolo găsim primele cuvinte pe care le rosteşte diavolul. El procedează astfel, ca şi cum L-ar cita pe Dumnezeu, dar o face în felul lui propriu. Rezultatul este căderea în păcat a omului. Apoi el câştigă teren. Urmarea este, că pentru cel credincios care apreciază binecuvântările lui Dumnezeu şi doreşte să se bucure de acestea, se stârneşte o luptă „... împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti" (Efeseni 6.12). În om propriu-zis nu se află puterea pentru o astfel de luptă. „... ci în „Domnul şi în puterea tăriei Lui" (Efeseni

6, 10). Totodată Dumnezeu pune la dispoziţie celui credincios o armătură completă (Efeseni 6, 13 – 18).

7. Viitorul îngerilor
Viitorul lui satan şi a îngerilor săi

Soarta definitivă a lui satan şi a adepţilor lui este iadul. Înainte ca ei să ajungă acolo, ei sunt mai întâi aruncaţi din cer. Acolo unde sunt ei acum, au încă acces să pârască pe cei credincioşi lui Dumnezeu (Iov 1, 9 – 11; Zaharia 3.1; Apocalipsa 12.10). Această activitate urâcioasă are un sfârşit. Satan şi îngerii lui sunt aruncaţi pe pământ (Apocalipsa 12.9). Cuprins de o mânie mare, satan urmăreşte pe toţi cei care sunt în legătură cu Dumnezeu. Dar şi această activitate urâtă se va termina. La venirea Domnului Iisus din cer, mai întâi vor fi capturaţi cei doi adversari, fiara şi prorocul mincinos. Executarea lor se va face fără proces: „... Amândoi aceştia au fost aruncaţi de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă" (Apocalipsa 19.20).

Apoi am văzut pogorându-se din cer un înger, care ţinea în mână cheia Adâncului şi un lanţ mare. El a pus mâna pe balaur, pe şarpele cel vechi care este diavolul şi satana şi l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în

Adânc, l-a închis acolo şi a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înşele Neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani…" (Apocalipsa 20, 1 – 3 a). Adâncul, nu este iadul. Este locul unde satan este reţinut fără libertatea de a ieşi din acel loc. Când se vor împlini cei 1.000 de ani, satana va fi dezlegat; şi va ieşi din temniţa lui, ca să înşele neamurile…" (Apocalipsa 20.7). După ce îşi va fi organizat şi ultima lui rebeliune, Dumnezeu îi aplică judecata definitivă: „Şi diavolul, care-i înşela, a fost aruncat în iazul de foc şi de pucioasă, unde este fiara şi prorocul mincinos. Şi vor fi munciţi zi şi noapte în vecii vecilor" (Apocalipsa 20.10).

Oamenii mai presus de îngerii aleşi

Îngerii au fost creaţi mai înainte de oameni. Ei depăşesc pe oameni în putere şi înţelepciune. Ei sunt purtătorii tronului lui Dumnezeu şi ei stau în jurul tronului. Ei stau în imediata apropiere a lui Dumnezeu. Ei ascultă imediat orice ordin din partea lui Dumnezeu. Totuşi omul va obţine o poziţie deasupra îngerilor. Aceasta este urmarea lucrării Domnului Iisus Hristos la cruce.

Dumnezeu a aşezat pe Domnul Iisus Hristos, datorită lucrării Lui, la dreapta Lui în locurile cereşti „… mai pe sus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie şi de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci şi în cel viitor. EI I-a pus totul sub picioare, şi L-a dat Căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plineşte totul în toţi" (Efeseni 1, 21 – 23). Adunarea (Biserica) (care este compusă din oameni mântuiţi) este făcută una cu Omul Iisus Hristos. Prin aceasta, oamenii au parte la tot ce a primit El ca Om: la moştenirea cerului şi pământului, şi guvernarea lor. (Efeseni 1, 10.11).

Îngerii: vor fi supuşi oamenilor

Guvernarea viitoare a pământului nu este încredinţată îngerilor. Despre acest lucru Evrei 2, 5 nu lasă

nicio îndoială sau o înţelegere greşită. „În adevăr nu unor înger a supus El lumea viitoare, despre care vorbim”. De la acest verset autorul descrie în Evrei 2 gloria Domnului Iisus. Am văzut că el a început să facă descrierea aceasta în capitolul 1. Acolo autorul a explicat clar, cât de mult a fost înălţat Domnul Iisus deasupra îngerilor. În capitolul 2 însă, el descrie gloria Lui în legătură cu ceea ce urmează pe pământ. De aceea el îşi îndreaptă toată atenţia spre gloria Domnului Iisus ca Fiu al Omului. Şi aici ocazia este o comparaţie cu îngerii, numai că aici ei sunt complet excluşi. În capitolul 1 ei aveau locul lor, pentru a arăta, cât de mult a fost înălţat Domnul Iisus deasupra lor. În Evrei 2 ei nu mai au niciun loc pentru că în viitor ei nu vor guverna pământul. Locul guvernării va fi dat de Dumnezeu curând Fiului Omului. Cei credincioşi vor putea guverna atunci cu Domnul Iisus, ei îi vor guverna chiar şi pe îngeri (1 Corinteni 6.3), asta înseamnă că ei le vor da sarcini de îndeplinit.

Îngerii în împărăţia păcii

Când Domnul Iisus va guverna oficial ca şi Fiu al Omului, şi Adunarea (Biserica) va guverna împreună cu El: „… veţi vedea cerul deschis şi pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se şi pogorându-se peste Fiul Omului” (Ioan 1.51). Să fim atenţi urmărind ordinea lucrurilor

Ei coboară mai întâi peste Fiul omului. Aceasta înseamnă că Domnul Iisus guvernează ca Împărat pe pământ. Îngerii vor coborî şi vor urca, pendulând între cer şi pământ pentru ca voia lui Dumnezeu să se facă precum în cer aşa şi pe pământ în mod desăvârşit. Atunci cerul şi pământul sunt unite. Aceasta este împlinirea deplină a laudei, care a fost adusă lui Dumnezeu în noaptea când S-a născut Domnul Iisus ca om pe pământ: „Şi deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulţime de oaste cerească lăudând pe Dumnezeu, şi zicând: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, şi pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui”. (Luca 2, 13.14).